

Beszámoló

A **Communitas Alapítvány** irodalmi ösztöndíja segített, hogy megírjam a **Magánbolygók** című prózaverskötetemet, mely 197 gépírt oldal terjedelmű. Írtam esszét is, verseket is. Az egy év alatt versciklusokat közölt tőlem a **Helikon**, a **Látó**, a **Bárka**. Szeretném megköszönni a **Communitas Alapítványnak**, hogy immár másodszor támogatott alkotói ösztöndíjjal.

Itt közlök egy szövegmutatványt verseimből, melyekből az ösztöndíj gáláján kívánok majd felolvasni.

Ungvári László Zsolt
Káprázatok az évszakokról

A tél páncélja

Utazom a jégagancsú télben,
az ablak üvegét
kék porhó karcolja a szélben,
didereg a lég.

A város útlámpái kigyúlnak,
a vörös is hideg,
a napfény még a dombon túl van,
de sárgát színez.

Az ég kék jégpáncélja fölöttem,
abroncsa szorít,
magányosan ülök, megkötötten,
de gyér fény borít.

Arany fény, kinagyítva az ablakon,
akár egy lencsén,
melegít kissé, enyhet nem adón,
csak érint lengén.

Kegyetlen évek, metsző iszonyat,
mint a fagyhalál,
sötét reggelek, nyugvó hold-lakat,
télpenge, mi vár.

A fagyban kopár az elme, mint a jég,
havak poharában
kegyetlen hercegnőn a dísz a tél,
veszejt fehér lángban.

Így hagyom el rejtőzködő múltam,
ma már gyásztalan,
porhó isten tenyerébe hulltan –
létem láztalan.

Cinkefütty vigasztal – tűz a testben,
csönd, ha révbe érsz,
s konokul ülsz az asztalnál az estben,
s gazdátlan remélsz.

Hófuvola

Megdagad a hó,
futnak éjjel a vonatok,
két szülőt mindig itt hagyok.

Jéggé vált a szó;
csonthideg hajnalok sora,
hazatéréskor vacsora.

Van még akarat,
megcsillan aranylón a láz,
jövöm konokul magyaráz.

Hó rejt magvakat,
a papír, a lélek fehér.
A havazás véget ér.

Jégmadár kiált.
Lassú órában ott a béke,
puha csönd ül a vidékre.

Van, ki *engem* lát –
voltam első és utolsó,
hold és vakító napgolyó.

Hallgat az éjfél.
A fagy ércként átvilágít,
hófuvola hangja kábít.

Hajnal van, jég, szél,
a hó ezüst leple lebben.
Mezítlen télben születtem.

Felnőttként a nyár

Alkonyat.
Elmúlok, mint ez a zuhanó év,
a befejezetlen kezdet s vég.

Iszony hajt.
Elégtem emlékeimben.
Áll az idő az órában itten.

Zeng az ég.
Hullnak esők, nyáriak,
egy fellegpocsolya átítat.

Üres szék.
Felnőttként haldokol a nyár.
Aki voltam, már örök talány.

Nem lettem
sorshajós, s nem tudom, ki vagyok.
Tört fényű víztükrök a nappalok.

Ház szemben,
rajta árny, lebukó napkorong.
Koporsó az éj, hold borong.

Csillagút
az éjjel fekete szügyében.
Lidércnyomás tart most ébren.

Rég kihunyt
fények hívása a párás légben.
Mint álmokkép, lebegnek észrevétlen.

Nincs béke,
se megváltás, csak a jövőidő.
Körében állok, szűkül és egyre nő.

Vak éjbe
néz – pohárfenéken bogárnyi táv –
kicsinyített felnőtté a világ.

Uticalámpa;
egy fa sörénye a puha fényben,
ahogy sötétül vagy világlik éppen.

Út a nyárba.
Pipacsfoltok a mező fűvében,
múlt ez – létem felezőidejében.

Egyetlen,
láthatatlan út a feltámadás.
Tagadta, ellopta valaki más.

Lelkemben
hallgat a négy fonnyadt évszak,
nincs gondolat, mely pihenést ad.

Bevérzik
a végtelen izzó pupillája,
filmtekercsét konokul lejátszva.

Nem értik:
a múlt filmje végül megszakad.
Akkor mérd meg majd halálomat.

Agancsot lelsz

Utazol őszi csöndben, egyedül,
az idő szélrózsája elrepül,
a hideg úron át
a kék galaktikák.

Álomból ocsúdva térsz szobádba,
lakható minden, az is, ami árva,
szónak vagy adósa –
gyúl könyveid sora.

A *nemlé*tben nincs semmi, de pallón,
szédülten, átmehetsz oda ingón,
s reggel, jósló örként,
átüzensz – mi történt.

Erdők ösvényén jársz, agancsot lelsz,
elindulsz korán, színekkal betelsz,
és az éji írás
vékony, légies, más.

Kísérnek a fák, a dombok, s a félsz,
hogy egyszer, mint az ősz, te is véget
érsz,
itt vagy, végbe kötve,
de tán nem örökre.

Zsongás, érett körték, almaillat,
szőlő sír, szilva kékül, s itt hagy
a múlt, reményben,
a sors igézetében.

Fele tán eltelt s – gazdag életem,
őszöm, ha víg s vöröslő a kedvem,
elröpít az időm
kék sárkányrepülőn.

Elbúvik a bogár, ha jön a tél,
de e sűrű ősz négy évszakkal is felér,
s még mindig vigasztal
a megterített asztal.

Az ősz ingája

Ősz van; a harang ingáját lengeti,
a patak fényküllőit jég viszi.
Levetkőznek a fák,
érnek az elégiák.

Szeptember. Bogár zizzen a dombháton,
az alkonyban ragyog látomásom,
sok hűvös éjjelen
töpregek jósjelen.

Átvisz az ősz révésze a hideg folyón,
arany szigonyát kidobja konokon,
a nyár még integet –
túlról zászló lengedez.

Nem térek már ez évben fénybe át,
tollam éjjel lassú vagy futtatja a láz.
Az avar vörösén
perc pereg s kökény.

Alszom délután, este fölkelek,
a kertben almát és szőlőt szedek,
s ha jön az éjszaka,
szél kísért, babona.

A penge szél esőt hoz, szomorút,
a holdgömb nem látszik, beborul
az ég, de béke van.
Esik az eső hangtalan.

Az ablak nyitva, kopár ág suhog,
a párkányon cinkecsőr kopog,
társ, télben is maradó,
ha álmom fújja el a hó.

Ez az őszi fény nem feledhető,
éveim gyűlnek, a múltam egyre nő,
nyugtalan halálig,
egy más föltámadásig.